

Cauza C-682/18**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

6 noiembrie 2018

Instanța de trimitere:

Bundesgerichtshof (Germania)

Data deciziei preliminare:

13 septembrie 2018

Reclamant:

LF

Pârâte:

1. Google LLC
 2. YouTube Inc.
 3. YouTube LLC
 4. Google Germany GmbH
-

Obiectul procedurii principale

Acțiune în încetare și daune-interese pentru încălcarea dreptului de autor

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Interpretarea dreptului Uniunii, articolul 267 TFUE

Întrebările preliminare

- 1) Operatorul unei platforme video de internet, pe care utilizatorii pun la dispoziția publicului, fără acordul titularilor drepturilor, imagini video al

căror conținut este protejat de dreptul de autor, realizează un act de comunicare în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE, în cazul în care:

- acesta obține venituri din reclame prin intermediul platformei;
- procesul de încărcare are loc în mod automat și fără a fi controlat de administrator sau fără știința prealabilă a acestuia;
- potrivit condițiilor de utilizare, operatorul beneficiază pe toată durata existenței imaginilor video de o licență gratuită, neexclusivă și universală asupra acestora;
- operatorul indică în cuprinsul condițiilor de utilizare și în cadrul procesului de încărcare faptul că nu este permisă plasarea conținuturilor care încalcă dreptul de autor;
- operatorul pune la dispoziție mijloace cu ajutorul cărora titularii drepturilor de autor pot bloca imaginile video care le încalcă drepturile;
- operatorul realizează pe platformă o anticipare a rezultatelor de căutare sub forma unor liste de preferințe și a unor categorii de conținuturi și arată utilizatorilor înregistrați o prezentare a imaginilor video recomandate în funcție de imaginile video pe care aceștia le-au vizionat deja,

în condițiile în care acesta nu are cunoștință de disponibilitatea conținuturilor care încalcă dreptul de autor sau dacă șterge aceste conținuturi ori blochează accesul la ele de îndată ce a cunoscut existența lor?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

Activitatea prestatorului unei platforme video de internet intră în domeniul de aplicare al articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31/CE, în condițiile prezentate în cadrul primei întrebări?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la cea de a doua întrebare:

Cunoașterea reală a activității sau informației ilicite și cunoașterea faptelor și a circumstanțelor din care rezultă că activitatea sau informația este vădit ilicită trebuie să se refere, potrivit articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31/CE, la activități sau la informații ilicite concrete?

4) De asemenea, în cazul unui răspuns afirmativ la cea de a doua întrebare:

Faptul că posibilitatea ca titularul dreptului să obțină o hotărâre judecătorească împotriva unui prestator de servicii, al cărui serviciu constă în stocarea informațiilor furnizate de un utilizator și utilizate de un destinatar

al serviciului pentru încălcarea dreptului de autor sau a drepturilor conexe, există numai în cazul în care după sesizarea unei încălcări clare a dreptului se produce o nouă asemenea încălcare, este compatibil cu articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29/CE?

- 5) În cazul în care răspunsurile la prima și la cea de a doua întrebare sunt negative:

Operatorul unei platforme video de internet trebuie considerat contravenient în sensul articolului 11 prima teză și al articolului 13 din Directiva 2004/48/CE, în condițiile prezentate în cadrul primei întrebări?

- 6) În cazul unui răspuns afirmativ la cea de a cincea întrebare:

Obligația unui asemenea contravenient de a plăti daune-interese potrivit articolului 13 alineatul (1) din Directiva 2004/48/CE poate fi condiționată de săvârșirea cu intenție a faptei, atât în privința încălcării, cât și în privința încălcării comise de un terț și dacă a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască în mod rezonabil faptul că utilizatorii folosesc platforma pentru încălcări concrete ale drepturilor?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocat

Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională, în special articolele 3 și 8

Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic), în special articolele 14 și 15

Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, în special articolele 11 și 13

Dispozițiile naționale invocate

Legea privind drepturile de autor și drepturile conexe (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte, denumită în continuare „UrhG”), în special articolele 97, 99, 101 și 102a

Legea privind serviciile de telecomunicații (Telemediengesetz, denumită în continuare „TMG”), în special articolul 10

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

- 1 Reclamantul este un producător de muzică și a fost cotitularul editurii muzicale „Petersongs Musikverlag KG”. El afirmă că este titularul „Nemo Studios”.
- 2 Pârâta 3 operează platforma de internet YouTube, pe care utilizatorii pot încărca gratuit fișiere video proprii și să le facă accesibile altor utilizatori de internet. Pârâta 1, Google LLC, este asociatul unic și reprezentanta legală a pârâtei 3.
- 3 La 20 mai 1996, „Nemo Studio LF” a încheiat cu artista ME un contract de exclusivitate artistică valabil la nivel mondial pentru utilizarea înregistrărilor audio și audio-video ale interpretărilor și reprezentațiilor acesteia.
- 4 În noiembrie 2008 a apărut albumul „A Winter Symphony” care conținea operele muzicale interpretate de artistă. La 4 noiembrie 2008, ME a început turneul „Symphony Tour”, în care a interpretat operele înregistrate pe album.
- 5 La 6 și 7 noiembrie 2008, pe platforma de internet administrată de pârâta 3 a fost postat un montaj format din imagini statice sau dinamice pe fundalul unor piese muzicale de pe albumul „A Winter Symphony” și al unor înregistrări de concert private. Drept urmare, reclamantul a solicitat Google să emită o declarație de încetare. Pe baza capturilor de ecran care i-au fost transmise de reclamant, pârâta 3 a căutat manual adresele de internet (URLs) ale imaginilor video și a blocat accesul la acestea.
- 6 La 19 noiembrie 2008, pe platforma de internet a pârâtei 3 puteau fi accesate din nou imagini statice și dinamice pe fundalul unor înregistrări audio ale interpretărilor și execuțiilor artistei.
- 7 Reclamantul a formulat împotriva pârâtelor 1 și 3 o acțiune în încetare, în furnizare de informații și în constatarea obligației de a plăti daune-interese. El își întemeiază aceste cereri pe drepturile proprii pe care le deține în calitate de producător al fonogramei „A Winter Symphony”, precum și pe drepturile proprii și pe drepturile conexe ale artistei.
- 8 Acțiunea a fost admisă în parte de prima instanță și de instanța superioară. Prin recursul formulat, reclamantul își menține cererile inițiale.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 9 Instanța de apel a considerat că în ceea ce privește anumite titluri muzicale reclamantul avea dreptul să solicite pârâtelor 1 și 3 să înceteze acțiunile, în temeiul articolelor 97 și 99 din UrhG și să îi furnizeze informații, în temeiul articolului 101 din UrhG. În calitate de furnizor de spațiu de stocare (host provider), pârâta 3 beneficiază de privilegiul prevăzut la articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 și la articolul 10 din TMG. Ea nu a avut niciun rol activ în plasarea conținuturilor pe platformă și nici nu și-a apropiat aceste conținuturi

aparținând unor terți. Îi lipsește intenția necesară pentru a răspunde în calitate de participant, având în vedere că nu a avut cunoștință de încălcările concrete ale drepturilor. Cu toate acestea, pârâta 3 răspunde pentru încălcarea drepturilor pe care reclamantul le deține asupra a șapte titluri exacte de pe albumul de studio, în calitate de „Störer” [potrivit dreptului german, persoana care, fără a fi autorul încălcării sau complice, a contribuit în mod intenționat la încălcare]. Aceasta și-a încălcat obligațiile de conduită, întrucât deși i s-a atras atenția asupra unor acțiuni prejudiciabile concrete nu a șters sau nu a blocat imediat accesul la conținuturile respective.

- 10 Instanța de apel a considerat de asemenea că întrucât pârâta 3 răspunde numai în calitate de „Störer”, aceasta nu este obligată să plătească daune-interese, astfel încât cererea privind furnizarea de informații cu privire la întinderea acțiunilor prejudiciabile și la câștigul obținut în urma acestora este neîntemeiată. În schimb, pârâtele 1 și 3 au fost obligate să indice numele și adresele și – dacă nu era posibilă indicarea adresei poștale – a adresei electronice, iar nu și a adreselor IP și a datelor bancare, ale utilizatorilor care au încărcat titlurile muzicale pe platformă folosindu-se de un pseudonim.
- 11 Admiterea recursului formulat de reclamant depinde de aspectul dacă comportamentul pârâtei 3 poate fi calificat, potrivit împrejurărilor constatate în cauză, drept act de comunicare în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 (a se vedea **prima întrebare**). În măsura în care răspunsul este negativ, se ridică problema dacă activitatea pârâtei 3 intră în domeniul de aplicare al articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 (a se vedea **a doua întrebare**). În cazul unui răspuns afirmativ, se ridică problema dacă cunoașterea reală a activității sau informației ilicite și cunoașterea faptelor și a circumstanțelor din care rezultă că activitatea sau informația este vădit ilicită trebuie să se refere, potrivit articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31, la activități sau informații ilicite concrete (a se vedea **a treia întrebare**). În continuare, se ridică problema dacă posibilitatea titularului dreptului de a obține o hotărâre judecătorească împotriva unui furnizor de servicii, al cărui serviciu constă în stocarea informațiilor introduse de un utilizator și utilizate de un utilizator pentru încălcarea unui drept de autor sau a drepturilor conexe, numai în cazul în care după sesizarea unui încălcări clare a dreptului se produce o nouă asemenea încălcare, este sau nu este compatibilă cu articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29 (a se vedea **a patra întrebare**).
- 12 În măsura în care comportamentul pârâtei 3 nu reprezintă un act de comunicare în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 și nici nu intră în domeniul de aplicare al articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31, se ridică problema dacă pârâta 3 trebuie considerată totuși contravenient în sensul articolului 11 prima teză și al articolului 13 din Directiva 2004/48 (a se vedea **a cincea întrebare**). În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare, se ridică problema dacă obligația unui asemenea contravenient de a plăti daune-interese potrivit articolului 13 alineatul (1) din Directiva 2004/48 poate fi condiționată de aspectul dacă contravenientul a acționat cu intenție atât în privința încălcării pe care a

săvârșit-o, cât și în privința încălcării săvârșite de un terț și dacă a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască în mod rezonabil faptul că utilizatorii folosesc platforma pentru încălcări concrete ale drepturilor (a se vedea **a șasea întrebare**).

Cu privire la prima întrebare

- 13 Întrucât drepturile invocate de reclamant, referitoare la comunicarea publică sub forma punerii la dispoziția publicului, fac parte, potrivit articolului 3 alineatul (1) și alineatul (2) literele (a) și (b) din Directiva 2001/29, din dreptul armonizat, dispozițiile corespunzătoare ale UrhG germane trebuie interpretate în conformitate cu directiva.
- 14 Noțiunea „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 necesită o apreciere individualizată, în cadrul căreia trebuie să se țină seama de mai multe criterii complementare. Printre aceste criterii, Curtea a subliniat rolul indispensabil al utilizatorului și caracterul deliberat al intervenției sale (a se vedea cel mai recent Hotărârea din 14 iunie 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, punctele 23-26).
- 15 Ținând seama de împrejurările constatate în litigiu, este îndoielnic dacă activitatea pârâtei 3 constituie un act de comunicare în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29. În opinia instanței, comunicarea fi prezumată în orice caz în ceea ce privește cel de al șaptelea titlu de pe albumul „A Winter Symphony”, despre a cărei punere la dispoziție ilegală pârâta 3 a avut cunoștință potrivit instanței de apel, și a omis să o șteargă sau nu a șters-o la timp ori nu a blocat accesul la acesta.
- 16 În ceea ce privește criteriul rolului indispensabil al utilizatorului și caracterul deliberat al intervenției sale, actul de comunicare presupune ca utilizatorul să cunoască pe deplin urmările acțiunii sale, cu alte cuvinte să acționeze cu intenție urmărind un scop concret, pentru a facilita accesul terților la o operă protejată sau la un serviciu protejat. În acest sens, este suficient dacă terții au un acces direct la opera sau la serviciul protejat, fără a avea relevanță dacă ei utilizează sau nu utilizează această posibilitate (a se vedea Hotărârea din 14 iunie 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, punctul 31).
- 17 Aplicarea criteriilor enumerate de Curtea de Justiție infirmă prezumția rolului indispensabil al pârâtei 3, în măsura în care aceasta nu a avut cunoștință de plasarea conținuturilor care încălcau dreptul de autor. Prezumția rolului indispensabil poate opera însă în cazul în care pârâta 3 nu plasează ea însăși conținuturi, dar permite terților, prin punerea la dispoziție a portalului video, să pună la dispoziția utilizatorilor portalului conținuturi, printre care pot figura și conținuturi care încalcă dreptul de autor (a se vedea Hotărârea din 14 iunie 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, punctul 36). Pârâta 3 acționează de asemenea și în scop lucrativ, întrucât prin administrarea portalului ea obține venituri din reclame. Totuși, pentru a se putea prezuma rolul indispensabil este necesar să se cunoască pe deplin consecințele acțiunii respective, care rezultă în

mod obligatoriu din lipsa autorizației acordate de către titularul dreptului (a se vedea Hotărârea din 26 aprilie 2017, Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, punctul 41). Având în vedere împrejurarea că plasarea imaginilor video are loc în mod automat, până în momentul în care a fost sesizată de reclamant pârâta 3 nu a avut cunoștință de disponibilitatea conținuturilor care încălcau dreptul de autor. De asemenea, aceasta informează utilizatorii în cuprinsul condițiilor de utilizare și în cadrul procesului de încărcare cu privire la faptul că nu este permisă plasarea conținuturilor care aduc atingere dreptului de autor. În plus, aceasta pune la dispoziție mijloace cu ajutorul cărora titularii drepturilor pot contracara disponibilitatea conținuturilor care încălcă dreptul de autor. În opinia instanței, prezumția rolului indispensabil poate fi, așadar, avută în vedere, în măsura în care pârâta 3 nu șterge sau nu blochează accesul la conținuturile care încălcă dreptul de autor de îndată ce a luat cunoștință de disponibilitatea acestora.

Cu privire la a doua întrebare

- 18 Întrucât reprezintă un serviciu de stocare, oferta unei platforme de internet de stocare a informațiilor de către terți intră în domeniul de aplicare al articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 (a se vedea Hotărârea din 16 februarie 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, punctul 27). Derogarea de răspundere prevăzută la articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 nu este aplicabilă însă unui furnizor de servicii de stocare care, în loc să se limiteze la o furnizare neutră a serviciului de stocare prin intermediul unei prelucrări pur tehnice și automate a datelor furnizate de clienții săi, joacă un rol activ de natură să îi confere o cunoaștere sau un control al acestor date (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2011, L'Oréal, C-324/09, EU:C:2011:474, punctele 112-116).
- 19 Potrivit constatărilor instanței de apel, în speță, pârâta 3 nu a adăugat spoturi publicitare la imaginile video care au încălcat dreptul de autor. Se ridică însă problema, care trebuie clarificată din perspectiva dreptului Uniunii, dacă din celelalte împrejurări din litigiu (a se vedea prima întrebare) rezultă că pârâta a avut un rol activ care se opune aplicării articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31.

Cu privire la cea de a treia întrebare

- 20 În opinia instanței, răspunsul la această întrebare trebuie să fie afirmativ. Nu este suficient ca furnizorul să cunoască în general faptul că serviciile sale sunt utilizate pentru diferite activități ilicite. Acest lucru este evidențiat de modul de redactare a dispoziției și de folosirea articolului hotărât atunci când se vorbește despre activitatea sau despre informația ilicită. În plus, acest lucru rezultă din faptul că furnizorul își poate îndeplini obligația de a elimina informația ilicită sau de a bloca accesul la aceasta din momentul în care ia la cunoștință despre aceasta [articolul 14 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2000/31] numai în legătură cu informațiile concrete. Pentru acest motiv, indicarea unei încălcări a dreptului trebuie să fie atât de precisă, încât destinatarul să poată constata încălcarea cu

ușurință și fără a efectua un control detaliat din punct de vedere juridic sau factual. În cazul în care se invocă o situație juridică protejată de dreptul de autor, este în plus necesar să se identifice opera protejată sau serviciul protejat și să se descrie modalitatea în care a fost săvârșită încălcarea, precum și să se ofere elemente suficiente și clare în sprijinul drepturilor persoanelor implicate.

Cu privire la cea de a patra întrebare

- 21 Potrivit articolului 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29, statele membre trebuie să asigure că titularii de drepturi pot solicita ca o ordonanță președințială să fie pronunțată împotriva intermediarilor ale căror servicii sunt folosite de către terți pentru a contraface dreptul de autor sau un drept conex.
- 22 Potrivit jurisprudenței Bundesgerichtshof [Curtea Federală de Justiție], poate fi acționat în justiție pentru tulburarea dreptului acela care, fără a avea calitatea de autor sau participant, contribuie în orice fel, cu știință, la încălcarea valorii juridice protejate. Această răspundere presupune încălcarea obligațiilor de conduită, a căror întindere este determinată de la caz la caz în funcție de comportamentul care ar trebui în mod rezonabil adoptat. Dacă cel care tulbură dreptul este un furnizor, al cărui serviciu constă în stocarea informațiilor introduse de un utilizator, potrivit jurisprudenței Bundesgerichtshof, acesta poate fi obligat printr-o ordonanță președințială să se abțină, în principiu numai dacă săvârșește o nouă încălcare a dreptului după ce anterior a existat un indiciu clar că a mai săvârșit o astfel de încălcare.
- 23 În opinia instanței, răspunsul la cea de a patra întrebare preliminară trebuie să fie afirmativ. Potrivit articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2000/31, unui furnizor al cărui serviciu constă în stocarea informațiilor introduse de un utilizator nu i se poate impune obligația generală de supraveghere a informațiilor pe care le stochează și nici obligația generală de a căuta în mod activ fapte sau circumstanțe din care rezultă că activitățile sunt ilicite. De asemenea, potrivit articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 un astfel de furnizor nu poate fi responsabil pentru informațiile stocate la cererea unui destinatar al serviciului, cu condiția (a) să nu aibă cunoștință despre activitatea sau informația ilicită, iar în ceea ce privește acțiunile în daune, să nu aibă cunoștință de fapte sau circumstanțe din care să rezulte în mod evident că activitatea sau informația este ilicită sau (b) din momentul în care ia la cunoștință despre acestea, să acționeze prompt pentru a elimina informațiile sau pentru a bloca accesul la acestea. Potrivit acestor dispoziții, administratorul unei platforme de internet pentru stocarea informațiilor de către terți, care nu are cunoștință despre activitatea sau informația ilicită, nu poate face obiectul unei acțiuni în încetare.

Cu privire la cea de a cincea întrebare

- 24 Directiva 2004/48 se aplică, potrivit articolului 2 alineatul (1), oricărei încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală, prevăzute de legislația comunitară și/sau legislația internă a statului membru în cauză și nu aduce atingere articolelor 2-6 și

articolului 8 din Directiva 2001/29 [articolul 2 alineatul (2) din Directiva 2004/48] și nici articolelor 12-15 din Directiva 2000/31 [articolul 2 alineatul (3) din Directiva 2004/48]. În directivă se face diferența între contravenient și intermediarii ale căror servicii sunt utilizate de un terț pentru a încălca un drept de proprietate intelectuală, față de care se poate solicita pronunțarea unui ordin judecătoresc (a se vedea articolele 11 și 13 din directivă). În măsura în care serviciile lor sunt utilizate de un terț pentru a încălca un drept de autor sau un drept conex, acești intermediari sunt menționați și la articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29 și, în măsura în care serviciile acestora constau în stocarea informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului, sunt menționați ca furnizori de servicii la articolul 14 alineatul (3) din Directiva 2000/31.

- 25 În măsura în care comportamentul pârâtei 3 reprezintă un act de comunicare în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 pârâta 3 trebuie considerată contravenient în sensul Directivei 2004/48, împotriva căruia se poate formula o acțiune în încetare [articolul 11 prima teză din Directiva 2004/48], o acțiune în plata de daune-interese [articolul 11 prima teză din Directiva 2004/48; articolul 97 alineatul (2) din UrhG] și o acțiune în recuperarea beneficiilor [articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2004/48; articolul 102a din UrhG]. În măsura în care comportamentul pârâtei 3 intră în domeniul de aplicare al articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31, pârâta 3 trebuie considerată intermediar în sensul Directivei 2004/48, a cărei răspundere este exclusă, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de la literele (a) și (b) din acest articol, în caz contrar răspunzând în calitate de contravenient.
- 26 Este îndoielnic dacă pârâta 3 trebuie considerată contravenient în sensul Directivei 2004/48, împotriva căreia poate fi formulată nu doar o acțiune în încetare, ci și o acțiune în plata de daune-interese și în recuperarea beneficiilor, și în cazul în care comportamentul său nu reprezintă un act de comunicare în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 și nici nu intră în domeniul de aplicare al articolului 14 din Directiva 2000/31. Instanța consideră că răspunsul la această întrebare trebuie să fie afirmativ, întrucât cel care participă la un act prin care se încalcă un drept are, potrivit Directivei 2004/48, fie calitatea de intermediar, fie de contravenient și, prin urmare, nu poate avea decât calitatea de contravenient, în cazul în care participarea nu se limitează la oferirea de servicii care pot fi folosite de un terț pentru încălcarea unui drept de proprietate intelectuală. În această situație, nu are calitatea de contravenient numai utilizatorul care are un rol indispensabil la comunicarea publică și care acționează pe deplin conștient de consecințele comportamentului său – acționând, așadar, cu intenție și urmărind atingerea unui scop determinat –, în scopul de a facilita terților accesul la o operă protejată sau la un serviciu protejat; dimpotrivă, instanța consideră că este contravenient și furnizorul de servicii care nu are un rol neutru, ci un rol activ la comunicarea publică realizată de utilizatorii platformei sale.

Cu privire la cea de a șasea întrebare

- 27 Potrivit articolului 13 alineatul (1) prima teză din Directiva 2004/48, statele membre asigură ca, la cererea părții prejudiciate, autoritățile judecătorești competente să ordone contravenientului care a acționat cu bună știință sau având motive suficiente de a ști acest lucru, plata către titularul dreptului a unor daune-interese adaptate prejudiciului real suferit de acesta prin încălcarea dreptului său.
- 28 Potrivit articolului 97 alineatul (2) prima teză din UrhG, cel care încalcă, contrar legii, dreptul de autor sau un alt drept protejat de UrhG este obligat să repare prejudiciul suferit de persoana vătămată ca urmare a acestei încălcări, dacă încălcarea a fost săvârșită cu intenție sau din culpă. Aspectul dacă o persoană răspunde civil pentru o faptă delictuală cum este încălcarea unui drept protejat în calitate de autor sau participant trebuie, în principiu, apreciat, potrivit jurisprudenței Bundesgerichtshof, conform principiilor dezvoltate în dreptul penal. În privința pârâtei 3, care trebuie considerată contravenient în sensul articolului 11 prima teză și al articolului 13 din Directiva 2004/48, întrucât a avut un rol activ la încălcarea drepturilor reclamantului de către utilizatorii platformei sale, potrivit acestor principii trebuie să se rețină o participație în calitate de complice. Complice este persoana care cu intenție a acordat ajutor unei alte persoane la săvârșirea cu intenție a unei fapte contrare legii.
- 29 Apoi, se ridică problema dacă obligația unui astfel de contravenient de a plăti daune-interese potrivit articolului 13 alineatul (1) prima teză din Directiva 2004/48 poate fi condiționată aspectul dacă contravenientul a acționat cu intenție atât în privința încălcării pe care a săvârșit-o, cât și în privința încălcării săvârșite de un terț.
- 30 Este posibil ca și în astfel de situații de fapt să fie suficient pentru a da dreptul la daune-interese potrivit articolului 13 alineatul (1) prima teză din Directiva 2004/48 ca contravenientul să fi trebuit să știe că a acționat nelegal. În acest caz, complicele datorează daune-interese inclusiv dacă a acționat din culpă. Furnizorul de servicii care are un rol activ ar răspunde, așadar, într-o măsură mai mare decât furnizorul de servicii care a avut un rol neutru și care intră astfel în domeniul de aplicare al articolului 14 din Directiva 2000/31; răspunderea acestuia presupune potrivit articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 o cunoaștere reală a activității sau a informației ilicite.
- 31 În continuare, se ridică problema care sunt cerințele care trebuie stabilite pentru a se reține intenția sau – în cazul în care este suficientă – culpa contravenientului în ceea ce privește încălcarea dreptului terțului. Potrivit jurisprudenței Bundesgerichtshofs, participantul trebuie să acționeze la săvârșirea faptei principale de către terț cel puțin cu intenție condiționată, care să includă cunoașterea caracterului ilicit al faptei. Intenția și cunoașterea caracterului ilicit trebuie să se refere la o faptă principală concretă. Prin urmare, pentru a prezuma obligația administratorului unei platforme de internet de a plăti daune-interese nu este suficient dacă administratorul a cunoscut faptul că utilizatorul folosește

platforma în scopul de a încălca drepturi de proprietate intelectuală, dacă această cunoaștere nu se referă la încălcări concrete.

- 32 În Hotărârea din 26 aprilie 2017, *Stichting Brein* (C-527/15, EU:C:2017:300, punctul 50) și în Hotărârea din 14 iunie 2017, *Stichting Brein* (C-610/15, EU:C:2017:456, punctul 45) Curtea a considerat că este suficient ca pârâți respectivi să fi săvârșit în mod conștient un act prejudiciabil și să se fi așteptat în general să aibă loc utilizări ilicite. Dacă pentru invocarea dreptului la daune-interese împotriva unui furnizor care a avut un rol activ ar fi suficient ca acesta să fi știut în general sau să fi trebuit să știe în mod rezonabil că pe platformă erau încălcate drepturi de autor, acesta ar răspunde astfel într-o mai mare măsură decât furnizorul de servicii care a avut un rol neutru și care intră astfel în domeniul de aplicare al articolului 14 din Directiva 2000/31.

DOCUMENT DELIBERÉ